

Janáčkův máj

41. MEZINÁRODNÍ
HUDEBNÍ FESTIVAL

20.5. 19.00

ZAHAJOVACÍ KONCERT

Koncert je součástí projektu
„Alle Menschen werden Brüder“

OSTRAVA, DŮM KULTURY MĚSTA OSTRAVY

Janáčkův máj

41. MEZINÁRODNÍ
HUDEBNÍ FESTIVAL

20.5. - 9.6. 2016

— Program koncertu —

Leoš Janáček

SINFONIETTA

Allegretto

Andante

Moderato

Allegretto

Andante con moto. Allegretto

Sergej Prokofjev

KONCERT PRO HOUSLE A ORCHESTR

Č. 1 D DUR OP. 19

Andantino

Scherzo. Vivacissimo

Moderato

Ludwig van Beethoven

SYMFONIE Č. 3 ES DUR OP. 54 „EROICA“

Allegro con brio

Marcia funebre. Adagio assai

Scherzo. Allegro vivace

Finale. Allegro molto

Ivan Ženatý – housle

Michael Sanderling – dirigent

Drážďanská filharmonie

Jiří Vejvoda – úvodní slovo

ZÁŠTITU NAD KONCERTEM PŘEVZALI

JEHO EXCELENCE
ARNDT FREIHERR FREYTAG VON LORINGHOVEN,
VELVYSLANEC SRN V ČR

TOMÁŠ MACURA,
PRIMÁTOR STATUTÁRNÍHO MĚSTA OSTRAVY

PARTNEŘI KONCERTU

Statutární město Ostrava

Nadace Leoše Janáčka

Česko-německý fond budoucnosti

Státní fond kultury

Leoš Janáček (1854–1928)

je mezi všemi hudebními tvůrci doslova a do písmene naprostý solitér, jehož dílo je natolik originální, že jej od ostatních rozeznáme na první poslech. Patří dnes ve světě vedle Antonína Dvořáka k vůbec nejuznávanějším českým skladatelům. Mezinárodního uznání se ale dočkal už za svého života, i když teprve v jeho pozdním tvůrčím období, poznamenaném nezměrnou aktivitou a chutí do práce. Jejím výsledkem byla i na dnešní večer zařazená pětivětá *Sinfonietta*, Janáčkovy poslední orchestrální dílo, dokončené v dubnu 1926 a poprvé provedené v rámci VIII. všesokolského sletu 26. 6. téhož roku v pražském Obecním domě Českou filharmonií a Václavem Talichem. Podnětů k jeho kompozici měl Janáček hned několik: vedle živé vzpomínky na písecké „věžní“ fanfáry a vojenský promenádní koncert, který v tomto městě sledoval společně se svou pozdní láskou Kamilou Stösslovou, či opakované žádosti Lidových novin o hudební motto (nejlépe fanfáry k nadcházejícím sokolským slavnostem, jejichž faksimile autografu uveřejnily LN 26. 6. 1926 jako „Sletové fanfáry“). Bylo to i vlastní přání Janáčkovy vzdát hold svému milovanému a zároveň i nenáviděnému městu Brnu. Nakonec Janáček skladbu, kterou původně nazval Vojenská symfonietta, charakterizoval jako reminiscenci zážitků z první světové války a pocitů při vyhlášení Československé republiky. Dlouho ji ale promýšlel, měnil adjektiva v titulu (premiéra se uskutečnila pod názvem Sletová symfonietta), ale později je stejně jako programní názvy vět (Fanfáry, Hrad, Králové klášter, Ulice a Radnice) zcela opustil.

Vstupní *Allegretto* je fanfárovým úvodem žesťového souboru devíti trubek, dvou tenorových tub a dvou basových trubek s rytmickým protihlasem čtveřice tympánů, jak Janáček říkával „básníků orchestru“, jehož nezvyklý účín spočívá v melodické struktuře heterofonního vícehlasu. Z iniciativy představitelů Československé obce sokolské zazněly tyto fanfáry rovněž 6. 7. 1926 z věže Týnského chrámu při vstupu průvodu Sokolů na Staroměstské náměstí. Věty druhá, *Andante*, a čtvrtá, *Allegretto*, tvoří výrazový kontrast k lyrické větě prostřední (*Moderato*), jež je jakýmsi poetickým jádrem celé kompozice. Závěr pak svěřil Janáček větě, označené *Andante con moto*. *Allegretto*, jež se od melancholického úvodu pozvolna rozvíjí do jedinečné slavnostní gradace. Opakovaný terciový signál trubek expresivitu této gradující části stále stupňuje, až se nad orchestrálním plénem znovu v plném lesku rozezní počáteční fanfáry *Maestoso*. Pětice vět tvoří i přes výrazné kontrasty zejména v oblasti instrumentace podivuhodně kompaktní, formálně promyšlený a zvukem žesťových fanfár působivě zářmovaný celek, jímž se podle vlastních slov Janáček snažil vyjádřit i představu „dnešního svobodného člověka...“.

Partituru Sinfonietty, kterou vydala vídeňská Universální edice, Janáček dedikoval anglické muzikoložce Rose Newmarchové, která necelý měsíc po jejím dokončení skladatele pozvala na umělecké turné do Anglie. Den před premiérou psal z Prahy Janáček Zdeňce do Brna: „*To není jen symfonieta (!) – to je Symfonia vojenská! Zní a působí to výtečně. Zítřka, v sobotu, ještě na zkoušce ráno budu – no, na provedení – ač rád bych zůstal – nezůstanu. Nesmím s sebou hazardovat – to už vím... Jsem rád, že se mi pěkná věc podařila.*“ Nakonec byl ale Janáček Talichovým přístupem k Sinfoniettě tak nadšen, že po vyslechnutí zkoušky (v zápisníku si poznamenal „... *Orchestr tleskal. Zůstanu i na večer.*“) svůj plánovaný odjezd do Brna odložil a večerního koncertu, kde zazněla ještě Smetanova *Má vlast*, se zúčastnil.

Sergej Prokofjev (1891–1953)

vystudoval konzervatoř v Petrohradě a již od svého mládí udivoval nejen výjimečnou klavírní virtuozitou, ale i svými kompozicemi, které hrával na Večerech soudobé hudby. Za svou první zralou práci ale považoval teprve

První klavírní koncert Des dur op. 10, jehož premiéra 25. července roku 1912 v Moskvě, provázená bouřlivými ovacemi publika, nadchla i básníka Vladimíra Majakovského, a to natolik, že tehdy prohlásil: „*Uznávám teď jedině hudbu Sergeje Prokofjeva. Jakmile se ozvou její tóny, jakoby se do tebe opřel sám život, žádná hra forem, ale opravdový život, prudká horská bystřina nebo lijavec; nejraději bys mu nastavil tvář a zvolal: ach, jak krásné, ještě, ještě!*“

Od počátku své umělecké dráhy tedy patřil Sergej Prokofjev v oblasti kompozice k jejím největším novátorům. Svým avantgardním stylem dráždil kritiku i publikum, a tak po čase hledal úspěch a uznání i v zahraničí. Na podzim roku 1918, kdy už měl na svém kontě nejen svůj první houslový koncert, zařazený na dnešní program, ale podle deníku i svou první symfonii, podobně jako uvedený koncert psanou v tónině D dur a zvanou „Klasická“, se po návštěvě Londýna, Paříže (kde koncert Marcel Darrieux pod taktovkou Sergeje Kusevického 18. října v Pařížské opeře premiéroval) a Japonska skladatel dočasně usadil ve Spojených státech amerických. Tam mu v prosinci roku 1921 chicagská opera poprvé uvedla operu *Láska ke třem pomerančům*, a protože se dílo setkalo s neuvěřitelným ohlasem, Prokofjevovi se tehdy otevřely dveře do celého světa. Po roce skladatel přesídlil zpět do Paříže, kde mu všechna nově zkomponovaná díla, a to jak balety či koncerty, tak symfonické opusy, byla vzápětí premiérována – svět mu tehdy takříkajíc ležel u nohou. Pak ale přišel rok 1927, kdy Prokofjev po delší době navštěvuje Sovětský svaz, a zejména

rok 1932, kdy na Moskevské konzervatoři přijímá místo pedagoga. K tomu, aby se i přes četná varování přátel do své rodné vlasti vrátil, tak chybí už jenom krůček, k němuž se nakonec odhodlá po dalších čtyřech letech a dvou delších pobytech nejprve v roce 1933 a po té i 1934. Těsně předtím dokončuje druhý houslový koncert, premiérováný 1. prosince 1935 v Madridu, v němž chtěl podle vlastních slov oproti strohému, harmonicky a výrazově vyostřenému koncertu prvnímu „vyslovit obsahově i formálně něco docela jiného“. A nakonec je to zcela pochopitelné. Vždyť i vzhledem k tomu, že **Koncert pro housle a orchestr č. 1 D dur op. 19** dokončil až po dvouleté přestávce od zahájení kompozice a jeho původní koncepci v podobě Concertina rozšířil na velký třívětý koncertní formát, obě díla od sebe dělí téměř dvacet let.

Úvodní *Andantino* je psáno v sonátové formě a vychází z protikladu zasněně lyrické a hravě živé myšlenky, jejichž charakter autor v provedení vzájemně zamění. Brilantní perpetuum mobile groteskního *Scherza (Vivacissimo)*, procházejícího ostrými harmonickými střety, kdy může sólista předvést zejména svou technickou vyspělost, vystřídá lyrické finále (*Moderato*), jež tvoří myšlenkovou podstatu díla. Hlavní téma je nejprve přetvářeno řadou variací a naplno se tak rozvine až v krásné kantiléně sólových houslí, umocněné přidanými sextami a oktávami nad harfovými figuracemi a statickým tremolem smyčců na akordickém pozadí lesních rohů a tuby. Po mezihře, kdy se role vymění, housle hrají rychlé běhy a figurace a jednotlivé skupiny orchestru téma variačně obměňují, opět zazní něžná první myšlenka věty úvodní, kdy návrat jejích závěrečných taktů v rytmické augmentaci skladbu zakončí půvabnou girlandou sólové flétny.

Koncert, k němuž měl skladatel celý život vřelý citový vztah, kritika sice zprvu příliš nadšeně nepřijala a někdy se k němu dokonce stavěla až nepřátelsky, ovšem stálý zájem houslistů i jeho bezvýhradné přijetí posluchači hned od prvního provedení veškeré negativní ohlasy zcela zastínily.

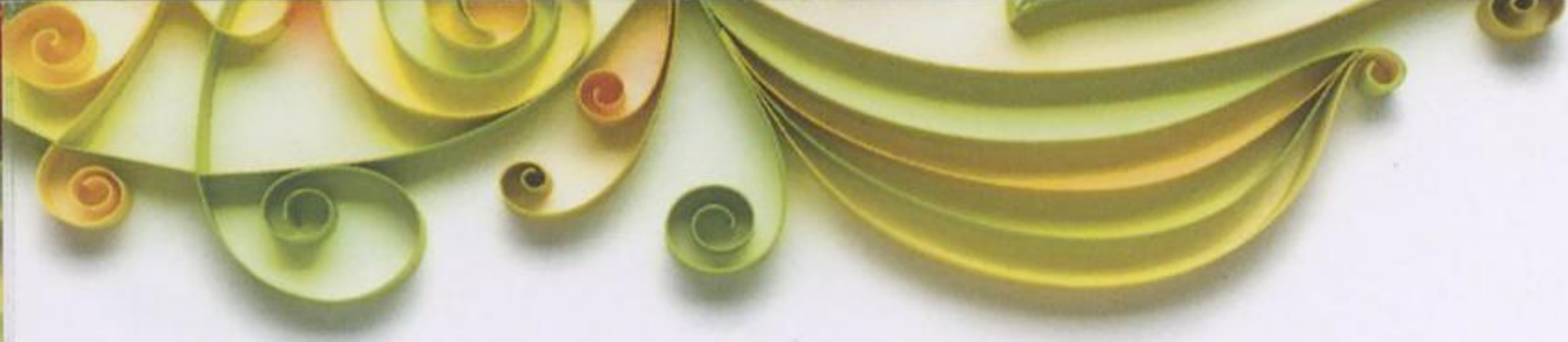
Ludwig van Beethoven

(1770–1827)

Okolnosti vzniku **Symfonie č. 3 Es dur op. 55** zvané „*Eroica*“ provází řada ne vždy podložených úvah a teorií, které díky tomu nejenže naši fantazii ještě více podněcují, ale všemu dodávají i onu vzrušující

příchuť tajemna. Jednu z nejdůležitějších rolí tu hraje především postava Napoleona Bonaparta, který se stal roku 1802, jímž se zároveň datují i první skici zmíněného díla, ve Francouzské republice doživotním konzulem. Beethoven ho tehdy velmi obdivoval, viděl v něm člověka, který splní naděje republikánů vložené do revoluce, a tak se jím nejen inspiroval, ale symfonii mu i věnoval. Ovšem ve chvíli, kdy se Napoleon prohlásil císařem a republikánské ideály zradil, zklamáný Beethoven titulní list roztrhal. Po té však do děje, spojeného s věnováním i dalšími osudy *Eroiky*, vstupuje další postava, a to skladatelův mecenáš, kníže Josef Franz Maximilian Lobkowitz, který si dílo za 400 zlatých vyhradil na půl roku pouze pro sebe. Symfonie tak zazněla – tehdy bez autorovy přítomnosti – poprvé počátkem srpna roku 1804 za řízení knížecího kapelníka Antonína Vranického na lobkowiczském zámku Jezeří v Čechách, kde byla posléze během podzimu uvedena patrně ještě několikrát, přičemž jednou za účasti pruského prince Louise Ferdinanda. Celkově již tedy v pořadí třetí osobnosti, která tehdy vstoupila na scénu a je s *Eroikou* spojována. Po dalších dvou soukromých provedeních, zrealizovaných Lobkowiczem v lednu následujícího roku ve Vídni, totiž Beethoven sice dílo už s definitivním názvem *Sinfonia Eroica* knížeti věnoval, ovšem dodnes není zcela jasné, komu náleží přípisek pod titulem „composta per festeggiare il sovvenire di un grand Uomo“ (komponována k oslavě a upomínce na velkého člověka), s nímž vyšla symfonie na podzim roku 1806 tiskem. A Louis Ferdinand, jemuž Beethoven dedikoval už Třetí klavírní koncert a který 10. října 1806 padl v bitvě u Saalfeldu, vychází ze všech postav, jež jsou se zmíněnou douškou spojovány, jako ta nejpravděpodobnější. Zvláště, když si uvědomíme, jak velmi si kníže Lobkowitz prince vážil, a že tak mohl dát zcela logicky k přípisu sám podnět.

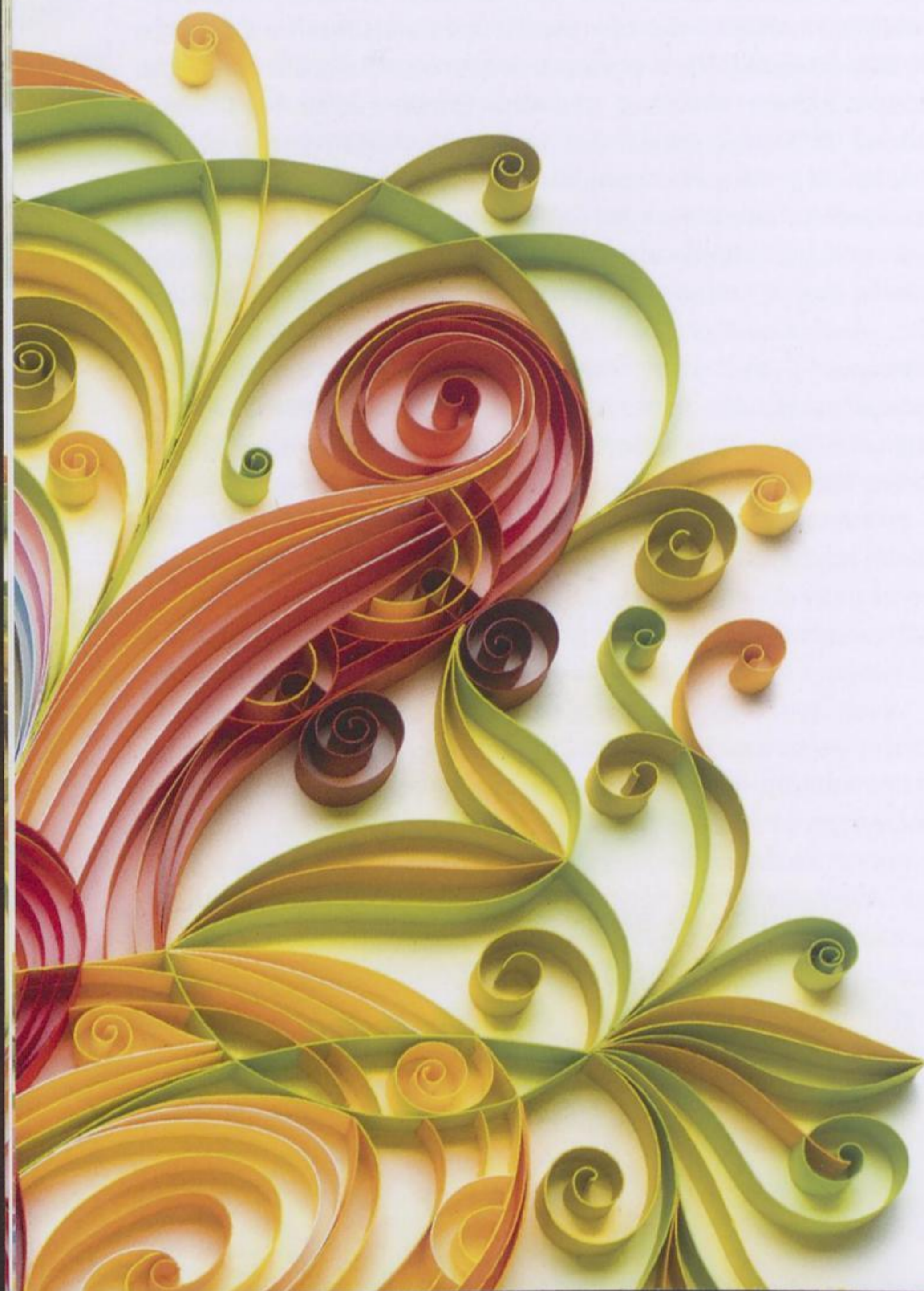
Beethovenova Třetí symfonie představuje významný mezník nejen v dosavadní symfonické tvorbě samotného skladatele, ale rovněž ve vývoji symfonie jako takové. Oproti ostatním kompozicím, psaným v této typicky klasicistní formě – a to jak Beethovenem, tak ostatními autory – je neobyčejně rozměrná: skladatel se na svou dobu neobvyklým obsazením tří lesních rohů zjevně pokouší o rozšíření zvukových možností orchestru a hlavní téma, představené v první větě, *Allegro con brio*, netvoří pouze melodie z tónů rozloženého kvartsextakordu Es dur s disonujícím tónem cis, ale spolu s ní i dva vstupní tutti akordy, z nichž je další průběh díla kompletně vystavěn. Zvláštního významu se dostává rovněž části provedení, přinášející nové téma, které se objevuje i v codě. Také druhá věta, *Marcia funebre. Adagio assai*, přináší zásadní novinku. Vůbec poprvé je totiž

na jejím místě použít smuteční pochod, k němuž přináší následující Scherzo. *Allegro vivace*, patrně nejenergičtější scherzová věta, odlehčená pouze radost evokujícím Triem, v Beethovenově tvorbě vůbec, prudký kontrast. Mistrovsky zpracovaná je i věta finální s unisonem lesních rohů před závěrem, Finale. *Allegro molto*, kterou tvoří sedm variací na krátké téma, zřetelně myšlenkově souvisejících se skladatelovou hudbou k baletu Stvoření Prométheova op. 43, konkrétně s Patnácti variacemi a fugou na téma z Prométhea op. 35, zvanými rovněž Eroica-Variace.

Symfonie, která svým originálním a v mnoha směrech novými prvky obohacným kompozičním jazykem předznamenala velká symfonická díla následujících generací, zazněla veřejně poprvé s Beethovenem na dirigentském stupínku 7. dubna 1805 v Divadle na Vídeňce.

Hana Jarolímková

Michael Sanderling

je šéfdirigentem Drážďanské filharmonie od roku 2011. Díky prodloužení jeho smlouvy bude tento mimořádně zdařilý příklad spolupráce mezi dirigentem a orchestrem pokračovat nejméně do roku 2019.

Zároveň je vyhledávaným hostujícím dirigentem v největších světových hudebních centrech a řídí proslulé orchestry jako jsou Orchester curyšské Tonhalle, Symfonický orchestr Yomiuri Nippon v Tokiu, berlínský Konzerthausorchester, Mnichovský filharmonický orchestr, Bamberký symfonický orchestr, Vídeňský symfonický orchestr, Torontský symfonický orchestr, symfonický orchestr NHK v Tokiu, lipský Gewandhaus orchestr a velké německé rozhlasové orchestry.

Michael Sanderling se narodil v Berlíně a je jedním z mála, kteří se z orchestrálního hudebníka vypracovali mezi špičkové dirigenty. V roce 1987 se ve věku 20 let stal violoncellovým sólistou v lipském Gewandhaus orchestru vedeném Kurtem Masurem. Poté od roku 1994 do roku 2006 působil ve stejné funkci v Berlínském rozhlasovém symfonickém orchestru. Jako sólista hostoval v Bostonském symfonickém orchestru, Losangeleském filharmonickém orchestru a Pařížském orchestru, abychom uvedli alespoň některé a jako nadšený komorní muzikant byl osm let členem tria Ex Aequo.

Bylo to při zkoušce Berlínského komorního orchestru v roce 2000, kdy se postavil za dirigentský pult poprvé – a byl přítom v jednom ohni. Jako syn legendárního Kurta Sanderlinga byl Michael už od dětství obeznámen s prací dirigenta a přijímal stále více takovýchto nabídek. V roce 2006 byl jmenován šéfdirigentem a uměleckým ředitelem proslulé Kammerakademie v Postupimi. Dosáhl úspěchu jako operní dirigent při představení „Zániku domu Usherů“ Philippa Glasse v Postupimi a s novým zpracováním „Vojny a míru“ Sergeje Prokofjeva v Kolínské opeře. Jako violoncellista a dirigent vytvořil CD nahrávky významných děl z repertoáru Dvořáka, Schumanna, Šostakoviče, Prokofjeva, Čajkovského a dalších. Avšak je to již dávno, co naposledy vystupoval jako violoncellista.

Michael Sanderling si zamiloval práci s mladými hudebníky. Vyučuje jako profesor na Frankfurtské univerzitě múzických a divadelních umění a pravidelně spolupracuje s orchestrem Bundesjungendorchester, Jeruzalemským orchestrem Weimar Youth, Filharmonii Junge Deutsche a se Šlesvicko-holštýnským festivalovým orchestrem. Od roku 2003 do roku 2013 působil ve filharmonii Deutsche Streicherphilharmonie jako šéfdirigent.

Řečeno jazykem orchestrálních hudebníků, Michael Sanderling je považován za velice cílevědomého při zkouškách orchestru, a přitom schopného na koncertech dostat hudebníky do varu. Jeho hudební horizont zahrnuje Bacha a Händla stejně tak jako premiéry, kterých oddirigoval spousty a jeho hlavním cílem je ještě více rozvinout flexibilitu zvuku a stylu Drážďanské filharmonie.

Ivan Ženatý

Odborná kritika, posluchači i hudební kolegové označují Ivana Ženatého za nejvýznamnějšího českého houslistu současnosti.

Houslový virtuos Ivan Ženatý opakovaně hostuje se slavnými mezinárodními tělesy jako je BBC Symphony Orchestra London, Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks, Berliner Symphoniker, Orchestra Nacional de Madrid, ale i předními českými orchestry

jako je Česká filharmonie, FOK či Symfonický orchestr Českého rozhlasu. Velkou pozornost vzbuzují také sólové a komorní projekty Ivana Ženatého (kompletní Bachovy sólové sonáty či Beethovenovy a Brahmsovy sonáty z posledních sezón). Svým mimořádně bohatým repertoárem zahrnujícím přes padesát houslových koncertů oslovuje široké publikum, aniž by na okamžik opustil svět klasické hudby. Kromě samozřejmé technické perfekce bývá oceňován jeho vkus pro styl a podmanivá krása tónu. Svou profesionální kariéru zahájil Ivan Ženatý účastí ve finále Čajkovského soutěže v Moskvě, po které následoval debut s Českou filharmonií pod vedením Libora Peška, vítězství v soutěži Pražského jara a laureátský titul Mezinárodní tribuny mladých umělců UNESCO.

V roce 1990 debutoval Ivan Ženatý v Londýně, 1991 v Berlínské Filharmonii a Concertgebouw v Amsterdamu, 1994 v Tokiu, 1996 v New Yorku a Buenos Aires.

Hrál společně s Yehudi Menuhinem, Yo Yo Ma, Serge Baudo, Valerijem Gergijevem, Andrejem Boreyko, Nevillem Marrinerem a dalšími.

Hudební výraz Ivana Ženatého ovlivnila nejvíce osobní setkání s Nathanelem Milsteinem, Ruggierem Riccim a André Gertlerem, výraznou změnu v jeho hudebním myšlení inicioval prof. Bezrodnyj na Čajkovského konzervatoři v Moskvě. Největší význam ale měly pro Ivana Ženatého soukromé lekce u Josefa Suka a následná dlouholetá spolupráce vrcholící vystoupeními na Würzburger Mozart-Festspiele, Pražském jaru a kompletní nahrávkou děl W. A. Mozarta.

Gramofonové nahrávky Ivana Ženatého ostatně vzbuzovaly vždy nadšený ohlas u posluchačů i hudebních kritiků. Po celou dobu umělecké činnosti je patrná koncentrace na souborná díla velkých autorů jako jsou: Telemann, Bach, Mendelssohn, Schumann, Schulhoff nebo Dvořák a Grieg natočené pro Dorian Recordings v New Yorku. Mimořádný zájem vzbudil nový dvořákovský komplet a nahrávka obou houslových koncertů J. B. Foerster s BBC SO London a jeho šéfdirigentem Jiřím Bělohlávkem.

Díky newyorské Harmony Foundation hraje Ivan Ženatý na vzácné housle Giuseppe Guarneriho „del Gesù“ z roku 1740.

Kromě mistrovských kurzů v Německu, Španělsku, USA a Kanadě vyučoval na Hochschule für Musik Carl Maria von Weber v Drážďanech a od roku 2012 přijal profesuru na prestižním Cleveland Institute of Music.

Drážďanská filharmonie

je orchestr z Drážďan, hlavního města Saska. Od roku 2011 zde působí jako šéfdirigent Michael Sanderling, který nastoupil po Kurtu Masurovi, Marku Janowském, Rafaelu Frühbeckovi de Burgos a dalších v této funkci. Drážďanská filharmonie navazuje na tradici Ratsmusik, hudebníků městské rady, o nichž pochází první zmínka z 15. století a kteří se na počátku 19. století rozrostli v orchestr. Od roku 1870, kdy byla v Drážďanech postavena první velká koncertní síň, se koncerty Drážďanské filharmonie staly nedílnou součástí kulturního života města. Drážďanská filharmonie je od té doby koncertním orchestrem, který se pravidelně pouští do oblastí koncertantních oper a oratorií. Sídlí v Kulturpalast ve středu Starého Města. Do památkově chráněného pláště budovy bude v roce 2017 vestavěn nový, ultramoderní koncertní sál. Do té doby budou hlavními místy pořádání velkých koncertů Drážďanské filharmonie Albertinum a Schauspielhaus.

Drážďanská filharmonie nabízí velkou hudební a stylovou rozmanitost. Na jedné straně se orchestru podařilo udržet si svůj vlastní charakteristický „německý“ zvuk v romantickém repertoáru. Na druhou stranu vytvořil flexibilitu zvuku pro barokní a vídeňskou klasickou hudbu stejně jako pro moderní díla. Orchester vedli odedávna renomovaní dirigenti a skladatelé od Brahmse, Čajkovského, Dvořáka, Richarda Strausse, Ericha Kleibera, Knappertsbusche, Previna a Marrinera až po Andrise Nelsonse a Kristjana Järviho. Premiéry zůstávají dodnes důležitou součástí programu orchestru.

Drážďanská filharmonie se pro vánoční a velikonoční představení Bacha v Kreuzkirche připojuje k Dresdner Kreuzchor. Při velkých chorálových symfoniích se orchestr může spolehnout na podporu skvělého partnera, kterého má v Drážďanském filharmonickém sboru. Další důležitou tradicí je komorní hudba a komorní symfonie v podání Komorního orchestru Drážďanské filharmonie, jehož hudebníci všichni pocházejí z Drážďanské filharmonie.

Drážďanská filharmonie má nejen mimořádně velký počet abonentů, ale díky svým programům pro rodiny, koncertům filmové hudby atd. dělá také skvělou práci při představování klasické hudby novým skupinám posluchačů. Hostování po celém světě svědčí o vysokém věhlasu, jemuž se Drážďanská filharmonie těší ve světě klasické hudby. Dalším pozoruhodným aspektem je její impozantní diskografie, která se začala rozvíjet roku 1937. Pod vedením šéfdirigenta Michaela Sanderlinga je v současné době nahráván nový „párový“ cyklus symfonií Dmitrije Šostakoviče a Ludwiga van Beethovena. Sony Classical vydalo debutové album této fascinující kombinace symfonií 6. listopadu 2015.

„ALLE LEUTE WERDEN BRÜDER“

„VŠICHNI LIDÉ BRATRY JSOU“

Téma 41. ročníku Mezinárodního hudebního festivalu Janáčkův máj je mezinárodní spolupráce. Pod vlivem nedávných tragických událostí a stále se stupňující celosvětové vlně novodobého terorismu a násilí chce právě Janáčkův máj zdůraznit stálou platnost a aktuálnost textu Friedricha Schillera, který geniálně ztvárnil ve své Symfonii č. 9 „*S Ódou na radost*“ Ludwig van Beethoven.

V rámci festivalu 2016 budou výše uvedené etické hodnoty a poselství realizovány v průběhu níže uvedených koncertů konkrétní spoluprací a spoluúčinkováním českých a německých umělců v rámci jednoho večera či dokonce jedné skladby.

Jsme hluboce přesvědčeni, že tato zvýrazněná programová linie Mezinárodního hudebního festivalu Janáčkův máj 2016 přispěje jak vzájemnému sblížení a poznání českých a německých umělců, tak k poznání německého tvůrčího a interpretačního umění festivalovými posluchači.

Řečeno s Leonardem Bernsteinem: „...*Toto bude naše odpověď na násilí: dělat hudbu naléhavěji, krásněji, oddaněji než kdy dříve.*“

Jaromír Javůrek
ŘEDITEL FESTIVALU

**ČESKO-NĚMECKÝ
FOND BUDOUCNOSTI
DEUTSCH-TSCHECHISCHER
ZUKUNFTSFONDS**

Česko-německý fond budoucnosti pomáhá stavět mosty mezi Čechy a Němci. Podporuje především školní a kulturní výměnu a spolupráci na úrovni občanské společnosti včetně nejrůznějších setkávání. Více než 600 ročně podpořených česko-německých projektů tak spojuje lidi z obou zemí a umožňuje jim se vzájemně poznat a respektovat. Fond budoucnosti přispívá rovněž na obnovu památek, vysokoškolská stipendia a vědecké a publikační záměry. V roce 2016 v rámci svého tématu roku klade důraz na dialog o výzvách souvisejících s migrační krizí.

Česko-německý fond budoucnosti se zrodil z vůle obou států. Vznikl jako výsledek Česko-německé deklarace z ledna 1997. Od roku 1998 poskytl dohromady přibližně 50 milionů eur na zhruba 9 000 projektů. V prvních deseti letech existence hrál Fond budoucnosti také ústřední úlohu při odškodňování českých obětí nacionálního socialismu.

FESTIVAL FINANČNĚ PODPOŘILI

MINISTERSTVO
KULTURY

Moravskoslezský
kraj

OSTRAVA!!!

GENERÁLNÍ PARTNER

SKUPINA ČEZ

OFICIÁLNÍ PARTNER

čeps, a.s.

STÁLÍ PARTNEŘI

Ostravské vodárny
a kanalizace a.s.

suez

RWE

The energy to lead

VEOLIA

Leos Janacek
Ostrava Airport

Společenství
průmyslových podniků
Moravy a Slezska

HLAVNÍ MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

Ostrava
Český rozhlas

Česká televize
Televizní studio Ostrava

MEDIA BEST

PARTNEŘI

OZO!!!

Deloitte.

CzechTourism

COMMERZBANK

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

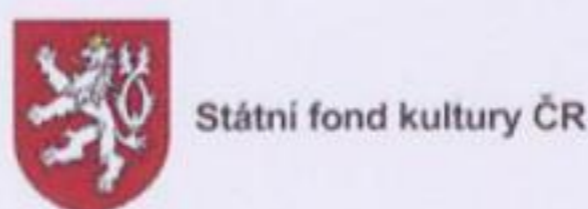

ostravan.cz
Internetový deník pro kulturu a umění

program
společník všech Ostravanů

Opera
PLUS

NADACE

OFICIÁLNÍ AUTO

OFICIÁLNÍ KVĚTINY

autolaros speed

Květiny Jiří Hynek

OFICIÁLNÍ TISKÁRNA

OFICIÁLNÍ DESIGN

Rozumíme řeči
barev

GRAFICO®
TISKÁRNA

KANTORS
CREATIVE CLUB

————— www.janackuvmaj.cz —————

